

Životem číslo 147.

3.

Cena 50 hal.

Roč. VII. Číslo 3.

NAŠE SVĚTLA.

1. — 14. února.

Sv. Ignác.

1. února

„Pšenice Boží jsem!“

(Sv. Ignác, mučedník. † 107.)

Těžké byly počátky církve v Antiochii. Řídil ji sv. Petr, apoštol, po něm Evodius a po něm Ignác, žák apoštolů. Miloval Ježíše tak, že mu dali příjmení: Theoforus (t. j. ten, který nosí Boha).

Císař Trajan opojený vítězstvím nad nepřáteli, chtěl křesťany přinutiti, aby obětovali bohům. Když přišel do Antiochie, dal si předvésti sv. Ignáce a tázal se ho: „Kdo jsi ty, duchu zlý, že tak neúnavně přestupuješ rozkazy mé, a také jiné svádíš?“ Ignác odpověděl: „Nikdo nemůže nazývati Theofora zlým duchem, neboť zlí duchové straní se služebníků Božích.“ Císař se tázal: „Kdo jest Teoforem?“ — „Ten, kdo Krista nosí v srdci svém.“ Tu řekl císař: „Což myslíš, že my nenosíme v srdci bohů svých?“ Sv. biskup odpověděl: „Bludně nazýváš zlé duchy pohanů bohy. Neboť jest jeden toliko Bůh, jenž stvořil nebe i zemi i moře se vším, což v nich jest. A jeden jest Kristus, jednorozený Syn Boží.“ Císař vynesl rozsudek: „Poroučím, aby Ignác, jenž praví, že nosí Ukřižovaného v sobě, spoutaný odveden byl od vojáků do Říma a tam byl dán za pokrm dravé zvěři pro obveselení lidu.“ Sv. mučedník děkoval Bohu za tuto radostnou zprávu. Jenom jednu obavu měl, aby křesťané v Římě nemístnou soustrastí ho

nepřipravili o korunu mučednickou. Proto jim napsal dopis, v němž nazývá církev římskou „předsedkyní svazku lásky“. V tom dopise prosí: „Bojím se lásky vaší, aby mně nebyla k úrazu. Nikdy nebudu míti takové příležitosti, dosáhnouti Boha. Pšenice Boží jsem a musím býti rozemlet zuby dravých zvířat, abych byl shledán jako čistý chléb Boží.“ — „Toho hledám, který pro nás umřel; po tom toužím, který pro nás z mrtvých vstal. On stojí přede mnou jako odměna... Čisté světlo ať přijmu! Dostanu-li se tam, budu mužem Božím. Nechte mne býti následníkem utrpení mého Boha.“

Jeho přání bylo splněno. V divadle zvaném Koloseum byli puštěni na něho dva lvi, kteří rozsápali jeho tělo tak, že z něho zůstalo jen několik kostí. Křesťané je posbírali a uschovali jako drahocenný poklad.

Církev katolická sv. Ignáce zvlášť vyznamenala tím, že ho jmenuje denně při oběti mše sv. a na jeho svátek ve zpěvu k sv. přijímání užívá jeho slov: „Pšenice Kristova jsem, nechť jsem rozemlet zuby zvířat, abych byl shledán jako chléb čistý.“

O Svátosti Oltářní psal sv. Ignác v listě k Římanům: „Nemám radosti z pokrmu pomíjejícího, ani z rozkoší tohoto života. Po chlebě Božím toužím, po nebeském chlebě, po chlebě života, jenž jest Tělo Ježíše Krista,

Syna Božího... a nápoj Boží chci, jeho Krev jest nehynoucí láska a věčný život.“

Mnozí křesťané nechápou hluboký význam mše svaté. Účastníci se Oběti nejsvětější znamená: obětovati se. Jako pšenice musí býti rozemleta a musí projíti ohněm, aby se stala chlebem. Proto se modlíme při obětování: „V duchu pokory a se srdcem zkroušeným nechť jsme přijati tebou, Pane, a tak děj se dnes oběť naše před tváří tvou, aby se ti líbila, Pane Bože.“

2. února **„Světlo k osvícení pohanův.“**

(Sv. Kornelius. † v době apoštolů.)

Dnes je svátek Očišťování Panny Marie, kdy přinesli Božské dítě do chrámu, aby je postavili před Pánem a aby dali předepsanou oběť. Stařec Simeon, Duchem svatým osvícen, poznal dítě, vzal je na lokty své a velebil Boha: „Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého — podle slova svého v pokoji, — neboť viděly oči mé spásu tvou, — kterou jsi připravil před očima všech národů, — světlo k osvícení pohanů — a k slávě lidu svého israelského.“ (Luk. 2, 29—32.)

Zároveň slavíme svátek toho muže, který první byl osvícen tímto světlem a stal se křesťanem. Písmo sv. vypravuje: „V Cesařeji žil jeden muž, jménem Kornelius, setník tak zvané čtyry italské, jenž byl nábožný a bohabojný s veškerým domem svým a dával lidu mnoho almužen a modlil se k Bohu

povždy. — Ten uzřel u vidění zřetelně asi v devátou hodinu denní anděla Božího, an k němu sešel a mu řekl: „Korneli.“ Ale on pohleděv naň a byv pojat bázní, řekl: „Co jest, pane?“ I řekl mu: „Modlitby tvé i almužny tvé vstoupily na paměť před Bohem. Ale nyní pošli muže do Joppe a povolej jistého Šimona, kterýž má přijmí Petr. On jest pohostinu u jakéhosi Šimona, koželuha, jenž má dům u moře.“ — A když odešel anděl, který k němu byl mluvil, povolal dva ze svých služebníků a jednoho bohabojného vojína z těch, kteří mu byli podřízeni a vypověděv jim všecko, poslal je do Joppe.“ (Sk. ap. 1—8.) —

Mezi tím měl také Petr vidění, kterým byl poučen, že nejenom židé, nýbrž i pohané mají býti přijati do církve. Druhého dne šel Petr s nimi do Cesareje. Písmo vypravuje dále: „Kornelius očekával je, svolav své příbuzné a nejvěrnější přátele. A když Petr byl již na tom, aby vešel, Kornelius vyšel mu naproti a pad k nohám jeho poklonil se. Ale Petr pozdvihl ho řka: „Vstaň, i já jsem člověk.“ A rozmlouvaje s ním vešel dovnitř a našel tam četné shromáždění.“ (10, 23—27.)

Kornelius vypravoval Petrovi o svém vidění a dodal: „Nuže, my všickni stojíme před tebou, abychom uslyšeli všecko, co ti jest přikázáno od Pána.“

Petr jim vyložil, kdo jest Ježíš Kristus, jaké zázraky činil, jak byl ukřižován a vstal z mrtvých a jak bude soudit živé i mrtvé. Když Petr tak mluvil, připadl Duch svatý na všecky, kteří slovo slyšeli. Tu promluvil Petr: „Může-li kdo zabrániti, aby nebyli pokřtěni ti, kteří přijali Ducha svatého, jako i my?“ I rozkázal je pokřtiti ve jménu Pána Ježíše Krista.

My jsme obdrželi dar svaté víry, bez námahy a bez zásluhy. Jak jsme děkovali? — Chci ještě dnes něco vykonati pro misie mezi pohany, aby Kristus byl opravdu „Světlem k osvětlení pohanů.“

3. února **„A když jste všechno učinili, řcete: služebníci neužiteční jsme.“** (Luk. 17, 10.)
(Sv. Ansgar. † 865.)

Ve Francii byl prastarý klášter, zvaný Corbie (vysl. Korbí), tam přijali na výchovu chlapce jménem Ansgara. Když vyrostl a stal se knězem a řeholníkem, bylo jeho největší touhou, šířiti křesťanství mezi pohany a tam umříti jako mučedník.

V té době byl král Dánů Harald vyhnán ze své vlasti. Žádal (německého) císaře za pomoc a dal se s dvorem svým pokřtiti. Avšak aby se křesťanství v Dánsku zachovalo a rozšířilo, potřeboval kněze. Ansgar se dobrovolně hlásil a vzal přítele Autberta sebou. Avšak

Autbert brzy zemřel. Král Harald zvlažněl a Ansgar byl odvolán do vlasti.

Mezitím bylo císaři ze Švédska hlášeno, že je tam mnoho duší, které touží po pravdě křesťanské. Ansgar znovu se hlásil a po mnohých útrapách skutečně dojel do Švédska. Měl úspěchy a byl jmenován biskupem v Hamburku a podléhaly mu všechny severní země.

Avšak najednou přijelo 600 lodí pohanských Normanů do města, zničili město i kostel i klášter a Ansgar sotva vyvázl životem. Zdálo se, že celé jeho životní dílo je zničeno. Avšak světec nepozbyl důvěry. Těšil se slovy Písma sv.: „Hospodin dal, Hospodin vzal, buďž jméno Páně pochváleno.“

A Bůh pomohl. Ansgar se stal biskupem v Brémách a jel podruhé do Švédska; tam s velikým úspěchem kázal dvě léta. I nový král dánský ho prosil o věrozvěsty a také tam se šířilo křesťanství utěšeně.

Ansgar žil jako mnich. Mnoho se postil a modlil. Nosil stále na těle žíněný pás. Zjednal mnohým otrokům svobodu. I na svých misijních cestách pletl sítě, aby sám sebe uživil a nebyl nikomu na obtíž.

Když umíral, řekl: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“

Sv. Ansgar tolik dobrého vykonal a přece o sobě nesmýšlel vysoko. Jsou lidé, kteří se mají za spravedlivé, jejichž svědomí je zcela klidné, ačkoliv žijí jen pro sebe a pro svět. Jim praví Spasitel: „Ó, bys

byl studený aneb horký! Poněvadž jsi však vlažný, vyvrhnu tě z úst svých! Pravíš, jsem bohat a ničeho nepotřebuji; a nevíš, že jsi nešťastník a ubožák, chudý a slepý a nahý; radím ti, abys koupil si ode mne zlato ohněm zkoušené, .. a roucha bílá.. a masť oční, .. abys viděl.“ (Jan 3.) Masť oční jest poznání vlastních hříchů a ubohosti. První krok k Bohu je poznání, že jsme hříšníci. Kdo to pozná, tomu Bůh pomůže, aby dostal bílá roucha milosti posvěcující a zlato dobrých skutků.

4. února

Dvě matky.

(Sv. Ondřej Korsini. † 1372.)

Na ulicích města Florencie bylo ještě ticho. Ještě se neprobudil ranní život městský. Tři jinoši vycházeli z jedné herny, kde byli strávili celou noc. Kdo by řekl, že mezi těmito mladíky byl mladý kníže Ondřej Korsini? Když přišli k bráně paláce, mladý kníže se rozloučil se svými druhy a pak chvatně stoupal po schodech, aby ho nikdo neslyšel. Avšak sotva otevřel dveře chodby, spatřil v domácí kapli klečeti matku před obrazem Panny Marie. Celou noc tam klečela na modlitbách v slzách, čekajíc na návrat svého jediného syna. Marně se snažil mladý kníže, aby ho matka neviděla a neslyšela, neboť již vstala, šla mu vstříc řkouc: „Jak dlouho ještě, synu můj, mne budeš mučiti? Jak dlouho ještě hanbu činiti? Kolik bolesti jsem vytrpěla této noci!“

Jinoch bolestí matčinou dojat, zastyděl se, zakryl tvář svou a řekl: „Máš pravdu, drahá matko, máš pravdu. Cítím, že tohle není cesta, po které bych se měl bráti; jsem bídník, jsem nešťastník.“

Po těchto slovech prosil matku, aby šla si odpočinouti, a sám vešel do svého pokoje. Zavřel za sebou dveře, padl na kolena a propukl v usedavý pláč. Pomodlil se, potom odhodil kord, kterým byl opásán, strhl s klobouku a se šatu ozdoby a odcházel po druhé z domu. Běžel ulicemi města, nevěda, co činiti a kde se zastaviti.

V tu dobu se právě otvíraly dveře kostela otců karmelitánů. Jda kolem, spatřil nešťastný jinoch v pozadí kostela sochu Panny Marie a nerozmýšleje se, běžel k jejím nohám, padl na kolena a se slzami v očích volal hlasitě: „Pomoz, ó Maria, pomoz, ó útočiště hříšníků! Zachraň mne, ó drahá matko!“

Tuto hlasitou modlitbu zaslechl jeden z otců karmelitánů. Podivil se, když viděl mladého knížete tam klečeti. Tázal se ho: „Kníže, vy zde? Co se vám přihodilo?“

„Co, kníže,“ odpovídal jinoch, „jaký kníže? Ohavník jsem, bídník jsem, hříšník jsem! Jděte k mé matce a řekněte jí, že se zříkám knížectví a všeho majetku a že se nevrátím domů, dokud představený kláštera mi nedovolí, abych byl přijat za řeholníka.“

Matka plesala nad tím obráčením a děkovala vroucně Bohu za to. Obráčení bylo opravdové. Mladý řeholník konal pokorně nejnížší práce v klášteře. Krotil své tělo a svou pýchu. Musil podstoupiti tuhý boj a projíti ohněm prudkých pokušení, než zvítězil nad sebou a světem. Avšak zvítězil, stal se knězem, biskupem, světcem.

Předsevzetí: S důvěrou chci se často modliti: „Nejsladší Srdce Panny Marie, budiž mou spásou!“

5. února **„Blahoslavení čistého srdce!“**

(Sv. Agatha, panna a mučednice. † 251.)

Agatha pocházela z rodiny bohaté a vznešené. Náměstek císařský na Sicilii, umínil si, že získá Agathu pro sebe, aby takto se obohatil. Věděl, že je horlivou křesťankou, proto ji dal zatknouti. Věděl však již ze zkušenosti, že ctnostná křesťanská panna nezapře tak lehce víru svou. Proto ji chtěl poznáhná kaziti. V městě bydlela nestydatá žena Afrosie, té odevzdal Agathu a přislíbil jí hojnou odměnu, podaří-li se jí odvrátiti pannu od víry, a svést ji ke hříchu.

Kdykoliv Afrosie ji však chtěla svést, odvětila svatá panna: „Víra a čistota moje stojí na pevné skále a skalou tou jest Spasitel, můj Kristus. Slova vaše jsou pouhým větrem, lichocení vaše jest lijákem a hrozby vaše jsou povodní, jež marně na tu skálu dorážejí.“

Po měsíci řekla Afrosie vladaři: „Zbav mne uložené povinnosti, abych svedla tuto křesťanku, neboť snáze bych obměkčila kámen a ohnula železo, nežli překonala zatvrzelost její.“ —

Vladař znovu povolal Agathu k soudu a radil jí, aby spasila život svůj. Ona však odpověděla: „Život můj a spása má jest Kristus, od něhož neustoupím!“ — Vladař jí hrozil: „Dám tě mučiti, že na kolena padneš a v hrozných bolestech o smilování prositi budeš.“ Svatá panna odpověděla: „Železo a okovy připoutají mne ještě pevněji ke Kristu, oheň roznítí mou lásku k němu ještě více, a blízká smrt vzbudí touhu mou po něm; Bůh, můj pomocník a ochránce, bude mým těшитelem.“ —

Soudce dal svatou pannu natáhnouti na skřípec, zbičovati, železnými hřebeny sápati, pochodněmi páliťi a jiným způsobem mučiti. Avšak v noci anděl Boží uzdravil svatou mučednici.

Když po čtyřech dnech dal vladař Agathu znovu předvésti, a viděl ji dokonale zdravou, přičítal to kouzlům a sváděl ji znovu k modloslužbě. Ona však kárala jeho zatvrzelost a ukrutnost, a vyznala, že nikdy neodstoupí od Krista, který ji uzdravil. I rozkázal soudce položití ji na střepiny a žhavé uhlí. Bůh však těšil a sílil ji v těchto mukách. Náhle otrásla se země, lid pohanský se vzbouřil a zastraše-

ný vladař dal polomrtvou Agathu odnésti do žaláře. Nemohouc již pokleknouti, pozdvihla naposled ruce a modlila se: „Hospodine, Bože můj, děkuji Ti za všecko! Miloval jsi mne a posiloval jsi mne v mukách, přijmiž mne nyní milostivě k sobě!“ Takto modlíc se usnula v Pánu.

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ Čistota srdce osvětluje duši a dodává jí síly.

„Obdržíte sílu, když na vás sestoupí

5. února

Duch svatý.” (Sk. ap. 1, 8.)

(Dvacet šest japonských mučedníkův. † 1596.)

Jen půl čtvrtého roku působil sv. František Xaverský v Japonsku, a přec símě evangelia tak krásně vzešlo, že čtyřicet let později vzrostl počet křesťanů na třistatisíc. Víra tak hluboce zapustila kořeny v srdci lidu, že obstála první zkoušku.

Císař Taiko Sama pojal podezření proti křesťanským misionářům, jako by chtěli vydati říši jeho v moc výbojných Portugalců. Tuto domněnku vzbudili v císaři pohanští kněží. Hněv ten dovršil jistý ošemetný Španěl pomluvami proti Jesuitům. Císař vydal rozkaz, aby jesuité z říše byli vypuzeni.

Časem utišil se hněv císaře proti křesťanům, avšak z nenadání vzplanulo pronásledování znovu. Jistého španělského kapitána tázal se japonský císař: „Proč váš král vládne

téměř polovicí světa?“ — Kapitán odpověděl: „Španělští misionáři, kamkoli přicházejí, připravují cestu španělským vojákům, kteří se za nimi ubírají a za pomoci nových křesťanů země ty podmaňují.“ Řečí tou probudilo se v císaři znova jeho podezření proti křesťanům, a dal rozkaz k vyhlazení křesťanství.

Křesťané se posilovali k boji tím, že přijímali svátost sv. biřmování. Ve dne v noci biskupové neměli pokoje. Z daleka až přicházeli křesťané, aby přijali moc Ducha svatého. S radostí hlásili se křesťané dobrovolně u soudu. Někteří si již připravili kříž, ženy sobě a rodinám ušily zvláštní sváteční oděvy.

Když jedna matka chtěla svoji dcerušku, desetiletou Gratiu poslati do jiného města, aby tam byla zachráněna, začala Gratia plakati a řekla: „Proč pak? Nebyla jsem také pokřtěna? Když všichni křesťané zemrou, proč bych já měla žíti?“ A zůstala u matky své.

Jednoho pětiletého hošíka se tázali, co udělá, až bude vyslýchán. „Řeknu, že jsem křesťan.“ — „A když tě budou chtít zabít?“ — „Připravím se na smrt!“ — „Ale jak se připravíš na smrt?“ — „Budu až do smrti vzývati milosrdenství Ježíšovo.“

Tak se všichni připravovali na smrt, avšak jen 26 tehdy dosáhlo koruny mučednické. — K smrti bylo odsouzeno 6 františkánů, 20 rozených Japonců a 3 Jesuité. Mezi nimi byli tři hoši ministranti. Když jeden pohan malé-

mu Ludvíkovi nabídl svobodu, jestli se zřekne křesťanství, odpověděl: „Nikdy, nikdy ne! I ty by ses měl státi křesťanem, abys spasil duši svou!“

Na místě popravky byli přivázáni na kříže. Všichni se modlili. Malý Antonín zbožně vyslovil svatá jména Ježíš a Maria a začal zpívat žalm 112. „Chvalte děti Hospodina!“ Na znamení soudce vojáci kopím probodli srdce odsouzenců, — a Japonsko má své první mučedníky, církev nové světce.

6. února

Domov duše.

(Sv. Dorothea. † 251.)

Jelikož tato zbožná panna nechtěla upustiti od víry, nařídil císařský náměstek (místo-držitel), aby byla mučena. Dorothea odvětila: „Učiň, co zamýšlíš, abych brzy viděla toho, po němž touží duše má. Z lásky k němu nebojím se ani mučení ani smrti.“

Pro Dorotheu přišla toužená hodina:

Soudce ji odsoudil k smrti mečem. Radostně zvolala: „Hospodine, budiž veleben, že mne voláš do ráje a k svatbě.“

Dorothea kráčela na smrt jako na svatbu. Byl bouřlivý zimní den; ledový vichr burácel krajem a sněhové vánice halily zemi i oblohu šedou smutnou rouškou.

S úsměvem řekla mučednice: „Hledte, jak pustá a nevlídná jest tato země! Blaze mi,

že jdu do krásnějšího kraje, kde blankyt nebeský nikdy mrakem se nezahaluje, kde ustavičně vane jarní vzduch, nivy se zelenají a v zahradě svého snoubence skvějí se lilie, květou vonné růže a sladké plody zrají. Jak plešám, že smím již do tohoto ráje vstoupiti.“

Náhodou zaslechl tato slova mladý úředník Theofil, jenž rád si z křesťanů tropil žerty. Přistoupil k světici a řekl jí posměšně: „Nevěsto Kristova, tak mi pošli ze zahrady svého snoubence kytici těch krásných růží a košíček sladkého ovoce, které tam budeš trhati.“ Svatá panna pohlédla vážně na posměvače a řekla: „Stane se, čeho si žádáš; dostaneš růže i ovoce, jen buď hoden toho daru!“

Na popravišti poklekla sv. mučednice a modlila se. Tu přistoupilo k ní sličné pacholátko, majíc v ruce košíček a v něm tři růže a tři jablka. Řeklo: „Sestro milá, Snoubenec tvůj posílá ti to.“ Ona pak mu řekla: „Dones to tajemníku Theofilovi, že mu posílám, čeho si přeje.“ Po těchto slovech byla mečem sřata a duše její s radostí se vznesla do nebeského ráje. —

Ve společnosti veselých druhů vyprávěl Theofil žertovně, že čeká každou chvíli z ráje krásné květiny a ovoce, jež spanilá dívka od tamtud poslati mu slíbila. Tu vstoupil k němu hošík s košíčkem, v němž byly svěží růže a jablka, řka: „To ti posílá Dorothea ze zahrady Snoubence svého.“

Theofil zvažněl. Duch jeho otevřel se nebeskému světlu. Uvěřil v Krista a vyznal víru svou. Byl natažen na skřípec, trhán železnými háky a pochodněmi pálen.

V mukách prevelikých se modlil: „Kriste, Synu Boží, vyznávám tebe: Uveď mne do sboru svých vyvolených!“

„Svatá Dorocho, pošli též i nám ze zahrady Snoubence svého aspoň jednu růži, totiž: aby srdce naše vzplanulo posvátnou touhou po domově duše a aby nebeská naděje sílila nás na strastiplné pouti naší v tomto slzavém údolí.“

7. února

Sto roků pokání.

(Sv. Romuald. † 19. června 1027.)

Romuald byl synem italského vévody. Vychován pro svět honil se po zábavách a pustých radovánkách a žil prostopášně. Odvážné jízdy, honby a hry, nestoudné ženštiny a hluché pitky byly jeho radostí.

Otec jeho Sergius pohádal se pro kus pozemku se svým příbuzným a vyzval ho na souboj, jehož svědkem musil býti Romuald. V souboji tom zabil Sergius přítele svého. Činem tím byl Romuald do hlubin duše své dojat. Od té doby nedalo mu svědomí pokoje, vytýkajíc mu, že jest spoluvinníkem hrozné vraždy té. Aby došel klidu, odebral se do blízkého kláštera, kde se podrobil čtyřicetidennímu pokání, jež ukládáno bývalo kajícníkům za zločin zabití. V tichu kláštera a vy-

СТІН. КАТЕРІНА ЕМЕРІЧОВА.

trvalé modlitbě poznal vůli Boží, aby činil pokání. Vstoupil do kláštera a začal život přísné sebekázně. Některým řeholníkům vlašným jeho horlivost nebyla milá. Vytýkali mu, že přísností svou ruší pokoj a svornost v klášteře. Romuald vyžádal si od představeného, aby byl propuštěn, a odebral se do krajiny nedaleko města Benátek k poustevníkovi Marinovi, aby se od něho učil přísnému, nábožnému životu.

Marin ho cvičil zvláště v pokoře a trpělivosti. Zpívali spolu žalmy. Pokaždé, když Romuald udělal v čtení chybu, udeřil ho jeho učitel prutem na levou lic. Když to Romuald jež nemohl vydržeti, prosil skromně: „Milý mistře, udeřte mne prosím na pravou stranu! Neboť na levé ucho už jsem skoro hluchý!“ Mistr se podivil této trpělivosti a od té doby mírnil svou prevelikou přísnost.

Rád čítával životy svatých. Cokoliv u nich dobrého poznal, hleděl následovati. Říkával: „Život svatých mi proniká kosti, a když pozoruji, co konám já, je mi jako bych studem musel zemřít.“

Romuald pocítil, že brzo bude již povolán na věčnost. Řekl jednomu z bratří: „Dvacet let připravuji se na smrt, a čím více se chystám k ní, tím více se mi zdá, že nejsem hoden, abych předstoupil před Boha.“

Zřídil si poustevnu, aby tam v ústraní zemřel. Avšak i poslední dny nepovolil v po-

stu a pokání. Jednoho večera prosil dva bratry, kteří mu chtěli přisluhovati, aby šli spát. Oni však zůstali u dveří státi a naslouchali. Za nějakou chvíli již neslyšeli starce dýchat. Vešli a našli ho mrtvého.

Dvacet let žil sv. Romuald pro svět a sto roků činil pokání. Kolik roků žiji já pro svět? A jak dlouho chci odkládati s pokáním?

„Děti volají o chléb.“

8. února

(Sv. Jeroným Emiliani. † 8. února 1537,
svátek 20. července.)

Syn ze šlechtického rodu Jeroným měl jen jednu touhu: státi se slavným. Sotva měl patnáct roků, zahodil knížky do kouta a stal se vojákem. Vojákem celým srdcem a celou duší: vždy byl první, kde se jednalo vykonat něco odvážného, ale též prvním v rozpustilostech a nevázaném životě.

V roce 1509 vypukla válka a Jeroným stal se velitelem pevnosti Kastelnuovo. Avšak nepřátelé města dobyli a velitel se octl v záláři. —

Teď tam seděl hrdý důstojník sklíčen, neboť věděl jistě, že brána vězení se mu otevře jenom k smrti. S hrůzou poznal, že mu nikdo nemůže pomoci leč Bůh, onen Bůh, kterému byl tak nevěrný, kterým tak pohrdal, který nyní ho podle spravedlnosti trestá. Zoufale se tázal, zda-li může očekávati odpuštění

od Boha spravedlivého? — Tu si vzpomněl na milostný obraz Matky Boží v Trevisu, kde je Panna Maria uctívána jako útočiště hříšníků. K ní se obrátil v největší tísní a slíbil jí pouť do Trevisa, jestli mu pomůže. A byl vyslyšen. Najednou stojí před ním Matka Boží nebeským světlem obklopená, povzbuzuje ho a napomíná, aby začal lepší život. Podala mu klíče vězení a tak nepozorovaně vyvázl.

V uznání zásluh byl jmenován starostou Kastelnuova. Avšak úřady a důstojnosti světské ho již nelákaly. Jeho srdce toužilo po Bohu. Když bratr jeho Lukáš zemřel, vzdal se svého úřadu, vrátil se do Benátek a věnoval se výchově svých synovců a spásě své duše. Pln lítosti nad minulým životem často objímal kříž a modlil se: „Nejsladší Ježíši, nebuď mi soudcem, nýbrž Spasitelem!“

V roce 1528 vypukl v severní Itálii hrozný hlad. Jeroným rozdal všechn svůj majetek, ano i zařízení domu, aby pomohl chudým. Jeho palác se podobal chudobinci, kde přijímal hladové a lidi bez přístřeší. A po celodenní únavné práci ve službách trpících věnoval noc k tomu, aby pochovával ty, kteří leželi na ulicích nepohřbeni.

Po hladu přišel, jak obyčejně, mor. I Jeroným onemocněl na smrt. A když ho Bůh uzdravil, věnoval se úplně službě nejopuštěnějších. Po hladomoru se potulovalo po ulicích města mnoho sirotků, které hynuly na těle

a na duši. Jeroným je sbíral do svého domu, postaral se, aby se něčemu naučili. Především hleděl duše jejich přivést k Bohu. Vyučoval je náboženství. Při práci s nimi zpíval nábožné písně nebo se modlival sv. růženec.

Sta a tisíce duší tak zachránil. Se svými pomocníky založil řád „Somasků“, který se věnuje výchově nejchudších dětí.

Předsevzetí: I v naší době platí nářek proroka: „Hyne maličký a kojeneček na ulicích města.“ (Pláč. Jer. 2, 11.) Mnoho sirotků hyne duševně, protože se nenalézají katolíci, kteří by pečovali o jejich výchovu. Kristus řekl: „Kdo přijme dítě ve jménu mém, mne přijme.“ Nemůžeš-li nic jiného učiniti, dej aspoň nějakou almužnu na sirotčince.

„Vy však jste tělem Kristovým!“

9. února

(Ctih. Kateřina Emmerichová. † 1824.) (1. Kor. 12, 27.)

„Vždycky jsem cítila, že jsme všichni v Ježíši Kristu jedno tělo a jako bolest na prstu mé ruky, tak mě bolela bolest bližního.“ Tak vyprávěla Kateřina Emmerichová již jako dítě.

Viděla-li někoho nemocného, prosila Boha, aby nemoc tuto dal jí samé, a nemocného aby zbavil bolesti. „Vzpomínám, že moje matka trpěla rúží a s oteklou tváří ležela v lůžku. Byla jsem sama u ní a cítila jsem velikou soustrast s ní. Poklekla jsem v koutě a vroucně jsem se modlila k Bohu; potom jsem ovinula hlavu matčinu šátkem a modlila

jsem se dál. Najednou jsem cítila veliké bolení zubů a celá tvář mi otekla. Když ostatní přišli domů, poznali, že matka je zdráva. Avšak mně se také brzy ulevilo.“

Mnoho se modlila za ty, kteří se nemodlili. Říkávala Bohu: „Když chudšas neprosí, nedostane daru. Tak též ty, ó Bože, nepomáháš těm, kteří nechtějí prositi a trpěti. Hle, já prosím a volám za ně, protože oni toho nečiní.“

Nejenom se modlila, nýbrž též trpěla za jiné. „Byla jsem vždy toho mínění, že Bůh neposílá bolesti bez zvláštní příčiny, a že tím vždy se musí něco zaplatiti. Že někdy bolesti tak prudce na člověka doráží, to jest proto, — tak jsem myslela, — že nikdo jim nechce pomoci, zaplatiti jejich dluhy. Tak jsem prosila Boha, aby nechal mne zaplatiti jejich dluhy a brzy jsem měla bolesti dost.“

Zvláštním osvícením, poznala každého dne, za koho má se zvláště modliti. Viděla v obrazech neštěstí a nebezpečí na těle a na duši, za jejichž odvrácení měla prositi. Viděla netrpělivé nemocné, zarmoucené vězně, nepřipravené umírající; viděla cestující, zbloudilé, trosečníky, nuzné, sklíčené, kterým Božská Prozřetelnost chtěla uděliti z ovoce jejich modliteb pomoci a útěchy.

Kateřina se přiznala svému duchovnímu vůdci: „Od mládí jsem se modlila ne tak za sebe, jako spíše za jiné, aby se nestal hřích, aby žádná duše nebyla zavržena. Všecko jsem

vyprošovala na Bohu, a čím více jsem obdržela, tím více jsem prosila a nikdy jsem neměla dosti. Byla jsem tak dotěrná a myslila si: On má všecko a má to rád, když ze srdce ho o něco poprosíme.“

Nejvíce trpí duše v očistci. Proto Kateřina obětovala za ně velikou část svých modliteb a utrpení. Duše ji často o pomoc prosily. Mnohdy v zimě klečela ve sněhu a dlouho se modlila, až tělo zimou zkřehlo. Jindy klečela na hranatém kusu dřeva, neb klekla do koprů, aby takovými skutky kajícími modlitba byla účinnější.

Pro svoji hlubokou lásku k trpícímu Spasiteli a jeho církvi byla vyznamenána stigmaty, t. j. jizvami trpícího Ježíše; což bylo pramenem nových útrap tělesných a duševních.

Předsevzetí: Budu potírati v sobě samolásku a sobectví. Budu cítiti s jinými a mírniti jejich bolesti. Chci soustrast míti s Ježíšem trpícím ve své církvi.

„Čím srdce je naplněno, tím ústa přetékaají.“

10. února

(Sv. Scholastika. † 542.)

Svatý papež Řehoř vypravuje: „Scholastika, sestra ctihodného otce Benedikta, která se byla hned za svého dětského věku

věnovala Bohu všemohoucímu, přicházela jednou za rok k němu, a muž Boží sestoupil k ní do domu, který patřil klášteru na Montekasino. Jednoho dne přišel opět podle obyčeje ctihodný bratr její s učedníky svými. Když pak byli celý den ztrávili chválíce Boha a rozmlouvajíce o věcech svatých, po večerešli společně za nastalé už noční tmy. Nábožná sestra vidouc, že bratr za pozdní hodiny chystá se k odchodu, pravila k němu: „Prosím tě, neopouštěj mne této noci, abychom až do rána rozmlouvali o radostech života nebeského.“ Svatý Benedikt odpověděl jí: „Co pak to mluvíš, sestro, mimo klášter nemohu nikterak zůstat!“ — Bylať noc tak jasná, že nebylo na obloze ani mráčku. Nábožná sestra, jakmile uslyšela záporná slova bratra svého, položila sepjaté ruce své na stůl a sklonila hlavu na ně, aby se modlila k Bohu všemohoucímu. Když pak hlavu opět pozdvihla, povstalo z čista jasna takové blýskání a hřmění a lilo se takový déšť, že ani ctihodný Benedikt ani jeho bratří mniši spolu přítomní nemohli překročiti práh domu.

Muž Boží, vida, že pro blýskání, hřmění a hustý déšť nemůže odejít do kláštera svého, zarmoucen naříkal sobě, řka: „To odpustiž tobě, sestro, všemohoucí Bůh! Co jsi to učinila?“ — Svatá Scholastika odpověděla jemu: „Aj, prosila jsem tebe, a nechtěls mne vyslyšet: prosila jsem Boha svého, a vyslyšel mne.“

Nyní tedy, vykroč, můžeš-li, a opustiv mne, vrať se do kláštera svého!“

Po třech dnech prodlévaje ve své světničce, pozdvihl sv. Benedikt oči svých k nebesům a spatřil duši sestry své Scholastiky, ana opustivši tělo v podobě holubice vznášela se k nebi. Zaradovav se z této slávy její, zpívaje, vzdával za to chválu a díky Bohu všemohoucímu, a blaženou smrt sestřinu ohlásil bratřím mnichům, z nichžto některé ihned vypravil na cestu, aby tělo její přenesli do kláštera na Montekasinu a pochovali je ve hrobě, ježž byl pro sebe uchystal. To stalo se roku 542. A již dne 21. března léta Páně 543 svatě v Pánu zesnul i ctihodný bratr její sv. Benedikt, a tak v jednom hrobě uložena byla těla těch, jichžto duše vždycky sjednoceny byly v Bohu za živa.“ (Lib. II. Dialogorum sancti Gregorii Papae.)

Pán Ježíš řekl: „Po ovoci poznáte je.“ Často však poznáme strom i po listech. Ovoce jsou skutky člověka, listy jeho řeči. Sv. Benedikt a sv. Scholastika mluvili po celou noc o věcech náboženských. Mluvili o tom, čím jejich srdce bylo naplněno. Jak milé jsou Bohu takové rozhovory, ukázal tím, že zázrakem splnil prosbu světice. Scholastika měla přísloví: „Mlč aneb mluv o Bohu; neboť co na tomto světě jest hodno slova?“ — O čem mluvíme my? Spisovatel A. Stolz praví: „Řeči křesťana ať jsou vždy takové, že se mohou napsati a přečísti při posledním soudu před Bohem a všemi duchy a lidmi.“

11. února

Cena a milost mše svaté.

(Sv. Saturnin a věřící z Abitiny. † 303/4.)

Právě, když byli přítomni mši sv., — bylo jich 49, mužů, žen, dětí i s knězem — překvapeni pohanskými biřiči a v řetězech posláni k soudci do Karthaginy. Bylo to ve dnech pronásledování křesťanů za času císaře Diokleciána.

Prokonsul Anulinus se obořil na kněze Saturnina: „Sromáždil jsi tyto lidi proti rozkazu císaře k bohoslužbám?“ — „Ano,“ odpověděl kněz, „klidně jsme konali své bohoslužby.“ — „Proč?“ — „Protože nesmíme v neděli zanedbávat bohoslužeb. Tak nás tomu učí zákon, tak nám poroučí zákon.“

Za tuto odpověď, hodnou kněze, byl natažen na skřípec a ukrutně mučen. Avšak jeho zmužilost a věrnost ke Kristu byla neoblomná:

„Kriste, k tobě volám, smiluj se nade mnou! — Synu Boží, přijď mi na pomoc! — Tak nás učí zákon, tak nám poroučí zákon!“ To byla poslední slova staříckého kněze.

Kněz ještě neskonal a již se tlačil do předu lektor Emeritus a vyznal hlasitě: „Já jsem vším vinen. V mém domě bylo ono shromáždění.“ — „Proč jsi jim to dovolil?“ tázal se soudce. — „Protože jsou mými bratry a nemohl jsem jim toho zabrániti.“ — „Měl jsi jim to zabrániti!“ — „Ne!“ odvětil zmužile vy-

znavač, „nesměl jsem, neboť my křesťané nemůžeme býti bez nedělních služeb Božích“.

Za vroucích modliteb obstál i on zkoušku pravého křesťana. „Prosím Tě, Kriste. Díky vzdávám Tobě, Pane Ježíši Kriste! Dej mi síly k vytrvalosti! Volám k Tobě! Tobě budiž chvála, Kriste! Vysvobod' mne, Kriste! Pro jméno Tvé trpím. Jenom krátké jsou bolesti; avšak trpím rád! Pane Ježíši Kriste, nedej nám zahynouti!“

Tak a podobně modlili se a trpěli všichni. Žádný z těch padesáti hrdinů víry nebyl boje ušetřen.

„Jsme křesťané, tak ujišťovali znovu a znovu, „nemůžeme jednat jinak. Musíme zachovati Boží svatý zákon, i kdyby to stálo naši krev!“

Nepřemožitelná tajuplná síla jim prýštila z nedělní mše svaté; ona jim byla ochranou ducha i těla. Ona jim způsobila, že zůstali věrni zákonu Božímu a nedali se odloučiti od něho.

Na konec byl mučen malý Hilarianus; ani hrozba ani lichocení ho neodvrátilo: „Jsem křesťan,“ přiznal se otevřeně. „Z vlastního popudu a z vlastní vůle jsem se účastnil s otcem a bratřími nedělních bohoslužeb.“

Prokonsul mu hrozil, že mu uřízne nos a uši. Nadarmo! „Dělej, co chceš!“ odpověděl klidně mladý hrdina. A když ho prokonsul

nakonec dal odvésti do žaláře k mučení, řekl při této krvavé oběti to, co říká lid na konci oběti nekrvavé: „Deo Gratias“ — „Bohu díky“.

12. února **„Nesud'te a nebudete souzeni!“**

(Sv. Benedikt Aniánský. † 821.) (Mt. 7, 1.)

Když Benedikt po smrti opata kláštera měl býti zvolen jeho nástupcem, uprchl z pokory do své vlasti Akvitanie a založil tam na statku po rodičích zděděném u potoka Aniána klášter, řečený Aniánský, kde se usadil s několika mnichy, kteří si přáli zachovávatí řeholi svatého Benedikta podle původních přísných pravidel svatého zakladatele.

Jednou ukradl zloděj klášterní koně, avšak byl polapen a důkladně zbit. Konečně ho přivedli k opatovi, aby zloděje potrestal. Opat však, když viděl ubožáka tak zraněného, měl soustrast s ním, dal rány jeho vyhojiti, nakládal s ním laskavě, obdaroval ho penězi a propustil jej.

Jindy šel cestou s bratrem a potkali čloka, an jede na koni ukradeném klášteru. Bratr poznal koně a začal křičeti: „Držte zloděje!“ Avšak opat mu poručil, aby mlčel, a dodal: „Často podobá se kůň koni. Nevíš jistě, jestli to je náš kůň.“ Po chvíli však, když zloděj už byl daleko od nich, řekl opat: „Poznal jsem také, že to je náš kůň, avšak nechtěl jsem toho člověka veřejně zahanbiti.“

Tak se řídil světec podle slov sv. Pavla: „Nikomu neodplácejte zlým za zlé! Avšak lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej; žízní-li, dej mu píti; neboť to čině, uhlí žhavé shrneš na hlavu jeho. Nedej se přemoci zlému, nýbrž přemáhej zlé dobrým.“ (Řím 12, 17. 20, 21.)

Kdo stojí, hlediž, aby nepadl! Kdykoli vidíme člověka hříšného, připomeňme si vlastní slabost. Nejsme-li takovými, jako mnozí jiní hříšní lidé, není to zásluhou naší, nýbrž dílem milosti Boží. Kdyby Bůh nám odňal milost svou, padli bychom hlouběji, než nejhorší hříšníci. Sv. Tomáš Kempenský dí: „Nechlub se dobrými skutky, neboť jinak soudí Bůh než lidé; jemu nelíbí se mnohdy, co lidem za líbení působí. Máš-li na sobě něco dobrého, věř o jiných ještě lepší věci, abys zůstal pokorný.“

**„Řeč vaše budiž vždycky v milosti, 13. února
okořeněna solí.“** (Kol. 4, 6.)

(Bl. Jordán. † 1237, svátek 15. února.)

Jordán byl druhým generálem řádu kazatelského. Byl od Boha zvláště vyznamenán darem řeči.

Jednou v Paříži kázal o hříchu: „Kdybys viděl mladého člověka seděti u brány kláštera, a také zítra a tak den co den. Kdo by nemyslil: tento jinoch jistě vstoupí do kláštera? V Písmě sv. stojí o hříšnicích: „Oni stále sedí u brány pekelné.“ (Kaz. 21, 11.) Kdo

tedy celá léta je ve hříchu, celá léta sedí u brány pekelné; kam nakonec přijde?“

Jistý muž, který kdysi odpadl od církve, nyní však se vrátil a chtěl upřímně Bohu sloužiti, zažádal o přijetí do kláštera. Jordán řekl: „Tento muž sice spáchal mnoho hříchů, avšak kdo ví, jestli nespáchá ještě více, když ho nepřijmeme.“ — Proti tomu namítl jeden bratr: „Avšak on to sám zavini!“ — Jordán pln horlivosti odpověděl: „Kdybys za tohoto nešťastníka byl vylil jen jednu kapku krve, jako Kristus prolil svou krev za něho, jistě bys nemluvil tak!“ Bratr zahanben poklekl a prosil za odpuštění.

Jednou se ho tázal bratr-student: „Co je lepší, úplně se věnovati jen modlitbě nebo studovati Písmo svaté?“ Na to odpověděl mistr: „Co je lepší, vždy jen pítí neb vždy jen jísti? Jako jídlo a pití musím střídati, tak též je s modlitbou a prací.“

14. února **„Nedej se přemoci zlému, nýbrž přemáhej zlé dobrým.“** (Řím 12, 21.)

(Sv. Abraames. † 422.)

Abraames vedl život poustevnický v Mesopotamii, a cvičil se v postech, v modlitbě a sebezapírání. Slyšel, že v horách libanon-

ských je vesnice, jejíž obyvatelé vedou život bezbožný. I umínil si, že půjde tam, aby ony lidi získal pro Boha. Proto se převlékl za obchodníka a nakupoval v oné vesnici ořechy. Za nějaký čas začal se svými druhy polohlasitě se modliti žalmy.

Když obyvatelé to zpozorovali, shlukli se kolem onoho domu, vylezli na střechu a sypali prach a hlínu na zbožné muže. Ti však mlčeli a modlili se dále. Proto je vytáhli z domu a chtěli je vyhnati z osady.

V tom přišli celníci, aby na vesničanech násilím vymáhali daně. Někteří vesničané byli uvězněni, jiní potupně bití. — Abraames však následoval Spasitele, který na kříži se modlil za ty, kteří ho ukřižovali: taktéž světec nedbal urážek mu učiněných, nýbrž přimlouval se u celníků, aby se mírnili. Když tito žádali ručitele, byl světec i k tomu ochoten a slíbil, že za několik dní přinese sto zlatých. Plni údivu nad touto laskavostí, prosili ho obyvatelé za odpuštění a žádali, aby byl jejich starostou. On šel do sousedního města, kde si od dobrých známých vypůjčil slíbené peníze a v určitý den se vrátil do osady.

Když obyvatelé viděli jeho horlivost, žádali tím úpěnlivěji, aby byl jejich starostou.

On svolil, avšak s podmínkou, že vystaví kostel. S velikou ochotou svolili a nabízeli mu různá místa ke stavbě. Abraames vyvolil nejvhodnější místo a hned se začalo se stavbou tak, že za krátkou dobu kostel byl vystavěn. Když byl kostel hotov, žádal světec, aby teď povolali kněze. Avšak obyvatelé prohlásili, že nechtějí nikoho jiného za kněze než jeho samého. Abraames svolil a dal se vysvětit na kněze. Potom zůstal tři roky u nich a uváděl je do křesťanské víry a cvičil je v křesťanských ctnostech.

Když uplynula tři léta a všecko bylo dobře zařízeno, Abraames se postaral o to, aby jiný kněz převzal duchovní správu, on sám však se vrátil do své samoty.

Jsou křesťané, kteří by rádi jiné obrátili k životu zbožnému. Avšak domnívají se, že toho dosáhnou mnohým napomináním a kázáním. Avšak sv. Abraames nám ukazuje, jak neúčinněji získáme duše: trpělivostí, laskavostí a dobrým příkladem. —

Imprimi potest. Pragae 1. Sept. 1932, P. J. Haderka
Sup. Prov. C. Ss. R. Imprimatur Nr. 16.220, Olomucii
2. Sept. 1932. Josephus Vyvlečka, Praeses a. e.
Consistorii.

„Životem“. Úvahy náboženské, výchovné a sociální. Vychází v Hlučíně dvakrát v měsíci. Cena jednoho sešitu 50 hal. 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na celý ročník i s poštovným 13 Kč. Vydavatel Exerciční dům v Hlučíně ve Slezsku. Řídí R. Schikora, C. Ss. R., Mor. Ostrava. - Odpovědný redaktor Jan Miekisch v Hlučíně. - Tiskla Typia, Mor. Ostrava, Přívozká 8.